

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie XI./2017
Senát I

Nález:

spisová značka	I. ÚS 384/2017
populárny názov	Lehota na podanie dovolania
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	08.11.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ak posledný deň lehoty na podanie dovolania proti rozsudku krajského súdu pripadol na sobotu, došlo preto k posunutiu lehoty na podanie dovolania na najbližší pracovný deň.
skutkový stav a základné fakty	Napadnutým uznesením najvyšší súd z dôvodu oneskoreného podania odmietol sťažovateľkou podané dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 8 Co 1076/2015-189 z 30. júna 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Komárno č. k. 8 C 323/2015-148 z 12. augusta 2015 vo veci sťažovateľky ako žalobkyne žalovanému o zaplatenie sumy 1 124,19 € s príslušenstvom.
z odôvodnenia	<p>V danej veci došlo k nespornému pochybeniu najvyššieho súdu pri posúdení zachovania lehoty na podanie dovolania sťažovateľkou proti rozsudku krajského súdu, ktoré sťažovateľka vo svojej sťažnostnej argumentácii vymedzila a ktoré uznal aj najvyšší súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti. Ústavný súd zhodne s názorom sťažovateľky i najvyššieho súdu konštatuje, že posledný deň lehoty na podanie dovolania proti rozsudku krajského súdu pripadol na sobotu 22. októbra 2016, a preto došlo k posunutiu lehoty na podanie dovolania na najbližší pracovný deň pondelok 24. októbra 2016, keď bolo dovolanie sťažovateľky doručené prvostupňovému súdu, teda bolo doručené v zákonnej lehote.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd v napadnutom uznesení dospel k neudržateľným (arbitrárnym) právnym záverom, ktoré vzhľadom na ich dôsledky (nemožnosť sťažovateľky domáhať sa meritórneho posúdenia prípustnosti eventuálne aj dôvodnosti ňou včas podaného dovolania) mali za následok zásah do základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. do práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 231/2016 z 24. apríla 2017 porušené boli.</u></p> <p><u>Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 231/2016 z 24. apríla 2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p>

	<u>Sťažovateľke priznal náhradu trov konania.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	lehota-zmeškanie lehoty dovolanie

spisová značka	I. ÚS 408/2017
populárny názov	Urýchlené rozhodovanie o väzbe
sudca spravodajca	Milan Lalič
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	08.11.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5
analytická právna veta	Ak okresnému súdu trvá dva mesiace predloženie spisu krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti proti jeho uzneseniu o väzbe, ide o neakceptovateľný zásah do sťažovateľom označeného základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jeho práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti trvania väzby zaručeného čl. 5 ods. 4 dohovoru. Tento následok porušenia označených práv už nemohol zvrátiť ani krajský súd svojím rýchlym postupom pri prerokovaní sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu.
skutkový stav a základné fakty	Proti sťažovateľovi je vedené na okresnom súde pod sp. zn. 1 Tk 2/2016 trestné konanie pre pokračovací obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi spolupáchateľstvom podľa § 172 ods. 1 písm. c) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Uznesením sudcu pre prípravné konanie okresného súdu sp. zn. 0 Tp 444/2015 z 23. októbra 2015 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 2/2016 z 12. januára 2016 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Sťažovateľ podal 15. marca 2016 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú doplnil o záruku za jeho ďalšie správanie a o peňažnú záruku. Okresný súd o žiadosti sťažovateľa a o jeho návrhoch rozhodol na verejnom zasadnutí 9. mája 2016 uznesením sp. zn. 1 Tk 2/2016, ktorým zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby, neprijal ponúkané návrhy na nahradenie väzby a zároveň rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Proti uzneseniu okresného súdu hneď po jeho vyhlásení podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú následne písomne odôvodnil. O sťažnosti rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1 Tos 45/2015, ktoré vydal na neverejnom zasadnutí konanom 18. mája 2016. Krajský súd sťažnosť sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ podal ďalšiu žiadosť o prepustenie z väzby 8. septembra 2016. O tejto žiadosti rozhodol okresný súd uznesením na verejnom zasadnutí 21. septembra 2016, ktorým jeho žiadosť zamietol. O sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tos 117/2016 z 24. novembra 2016.
z odôvodnenia	K namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu a postupom krajského súdu pri rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby Na základe opísaného skutkového stavu možno konštatovať, že od podania žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby (8. september 2016) do rozhodnutia okresným súdom (21. september 2016) uplynulo 13 dní. Okresný súd disponoval spisom ďalších 61 dní, v priebehu tohto obdobia bol spis prvýkrát krajskému súdu predložený 3. novembra 2016, avšak tento postup okresného súdu bol

predčasny, preto spis krajsky sud vratil 7. novembra 2016 späť na okresny sud. Spis bol predlozeny krajskému sudu na rozhodnutie až 21. novembra 2016, ktorý o sťažnosti sťažovateľa a aj spoluobžalovaného rozhodol po troch dňoch (24. novembra 2016). Rozhodnutie krajského sudu bolo sťažovateľovi doručené po 14 dňoch. Rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby trvalo celkovo 91 dní.

Z predložených listín, vyjadrení všeobecných sudov a chronológií úkonov vyplýva, že okresný sud vydal uznesenie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby v dobe necelých dvoch týždňov od podania žiadosti sťažovateľa, čo ústavný sud hodnotí ako urýchlené a časovo primerané rozhodovanie. Avšak okresnému sudu trvalo dva mesiace predloženie spisu krajskému sudu na rozhodnutie o sťažnosti proti jeho uzneseniu o väzbe, čo už neakceptovateľne zasiahlo do sťažovateľom označeného základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jeho práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti trvania väzby zaručeného čl. 5 ods. 4 dohovoru. Tento následok porušenia označených práv už nemohol zvrátiť ani krajský sud svojím rýchlym postupom pri prerokovaní sťažnosti proti uzneseniu okresného sudu. Okresný sud disponoval spisom neprimerane dlho aj z dôvodu doručovania jeho uznesenia z 21. septembra 2016 väčšiemu počtu osôb (12 subjektov), ale aj preto, že zrejme prehliadol žiadosť sťažovateľa o nahliadnutie do spisu, čo malo za následok vrátenie spisu krajským sudom ako predčasne predloženého.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského sudu

Ústavný sud po oboznámení sa s právnymi závermi krajského sudu konštatuje, že tieto nie sú svojvoľné či ústavne neudržateľné. Krajský sud pri rozhodovaní vychádzal z poznatkov o trestnej veci sťažovateľa, na základe ktorých bola na sťažovateľa podaná obžaloba. Krajský sud vyhodnotil postup okresného sudu nielen z hľadiska rýchlosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby, ale posúdil ho aj z pohľadu, či samotné konanie v trestnej veci sťažovateľa je v súlade so zásadou prednostného a urýchleného vybavovania väzobných vecí podľa § 2 ods. 6 Trestného poriadku. Pri vyhodnotení tohto kritéria identifikoval nedostatky v postupe okresného sudu, ktoré však okresný sud ďalším postupom vo veci čiastočne napravil. Z obsahu uznesenia krajského sudu tak vyplýva, že boli zhodnotené všetky relevantné skutočnosti pre rozhodnutie o väzbe. V prvom rade bola konkretizovaná existencia obvinenia, jeho dôvodnosť, ako aj danosť dôvodov preventívnej väzby, ktoré krajský sud odôvodnil konkrétnymi okolnosťami spočívajúcimi v zisťných motívoch konania. Krajský sud sa zároveň zaoberal aj návrhmi na naradenie väzby inštitútmi podľa § 80 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku a peňažnou zárukou podľa § 81 Trestného poriadku a dospel k záveru o ich nedostatočnosti. Ústavný sud preto hodnotí napadnuté uznesenie krajského sudu za odôvodnené ústavne konformným spôsobom.

Ústavný sud vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj práva na osobnú slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), 3 a 4 dohovoru uznesením krajského sudu vrátane postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, nezistil také dôvody, ktoré by odôvodňovali vyslovenie porušenia týchto práv, preto sťažnosti v tejto časti nevyhovel.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy

K sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy ústavný sud uvádza, že princíp právneho štátu zakotvený v označených článkoch je vo vzťahu k jednotlivým základným právam a slobodám garantovaným ústavou zastrešujúci a zároveň v nich „vtelený“ (inkorporovaný), ústavný sud preto považuje za duplicitné a nadbytočné konštatovať porušenie aj označených článkov ústavy. V uvedenom smere teda ústavný sud sťažnosti sťažovateľa ani v vzťahu k týmto ustanoveniam ústavy nevyhovel.

Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný sud tak, že:

Základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného sudu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. I Tk 2/2016 porušené boli.

Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

	<u>Sťažnosti sťažovateľa vo zvyšnej časti nevyhovel.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	ÚS SR: III. ÚS 14/00, I. ÚS 127/04
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	väzba-žiadosť o prepustenie väzba-rýchlosť rozhodovania rozhodnutie-nepreskúmateľnosť práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo na osobnú slobodu rozhodnutie-odôvodnenie

Uznesenie:

spisová značka	I. ÚS 510/2017
populárny názov	Nevylúčenie notára a právo na nestranný súd
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	09.10.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 2 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 13 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Nevylúčenie konajúceho notára nemožno považovať za porušenie základného práva na nestranný súd podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny), ak všeobecný súd nevyhovie návrhu účastníkov konania a svoje rozhodnutie rozumne odôvodní.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia v dedičskom konaní vystupujú ako dedičia po poručiťovi, ktorý zomrel v októbri 2014, pričom toto konanie nie je právoplatne skončené. V priebehu tohto dedičského konania podali predsedovi okresného súdu 9. januára 2017 a 30. mája 2017 žiadosti o vylúčenie súdnej komisárky a 10. decembra 2016 podnet na Notársku komoru Slovenskej republiky na preskúmanie zákonnosti jej postupu. Žiadosťou o vylúčenie súdnej komisárky sa zaoberal okrem notárskej komory aj predseda okresného súdu, ktorý primerane a zrozumiteľne odpovedal na ich námietky v prípise sp. zn. Spr 2/17 z 26. júna 2017 k ich žiadosti z 30. mája 2017, pričom zbral do úvahy aj vyjadrenie notárky.
z odôvodnenia	Namietaný postup notárky (súdnej komisárky) Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľov, ktorou namietajú v petite svojej sťažnosti porušenie svojho „základného práva na prietahy“, nespĺňa náležitosti ustanovené v § 20 ods. 1 a 4 a § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pretože takéto základné právo pomenované kvalifikovaným právnym zástupcom neexistuje. Obdobne to možno povedať aj o ostatných právach špecifikovaných v záhlaví sťažnosti, resp. v petite, ktoré jednak nie sú zosúladené s odôvodnením sťažnosti (napr. základné právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy) a odôvodnenie v tejto časti je podobne právne neperfektné a neurčité. Ďalším príkladom nespĺnenia zákonom predpísaných náležitostí je nedostatok riadneho odôvodnenia sťažnosti vo vzťahu k ostatným základným právam podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, ktorých porušenie sťažovatelia namietajú. V petite a odôvodnení sťažnosti nie sú tieto práva riadne pomenované, obdobne tak nie sú

	<p>uvedené žiadne konkrétne dôvody k údajnému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru. Takisto absentuje riadne odôvodnenie v sťažnosti k namietanému porušeniu čl. 2 ods. 2 ústavy, ktoré navyše nie je základným právom, ako to uvádzajú sťažovatelia. Obsahom tohto článku ústavy zásadne nie sú základné práva a slobody, ale formulácia princípov právneho štátu.</p> <p>Z uvedeného dôvodu sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol ústavný súd pre nespĺnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.</p> <p>Ak by tieto skutočnosti ústavný súd aj prehliadol, čo v okolnostiach posudzovanej veci však nie je možné, musel by sťažnosť sťažovateľov proti súdnej komisárke odmietnuť aj z dôvodu nedostatku svojej právomoci, pretože mu v tom bráni princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy – proti postupu súdnej komisárky sa sťažovatelia mohli/môžu brániť na príslušnom všeobecnom súde, k čomu aj došlo, keď ich žiadosťou o vylúčenie súdnej komisárky sa zaoberal okrem „prezidenta notárskej komory“ aj predseda okresného súdu, ktorý primerane a zrozumiteľne odpovedal na ich námietky v prípise sp. zn. Spr 2/17 z 26. júna 2017 k ich žiadosti z 30. mája 2017, pričom zbral do úvahy aj vyjadrenie notárky.</p> <p>Namietaný postup okresného súdu</p> <p>Čo sa týka námietky sťažovateľov, že okresný súd mal podľa § 53 ods. 1 Civilného sporového poriadku rozhodnúť formou uznesenia, čo považujú za jeho pochybenie, je ústavný súd toho názoru, že súd prvej inštancie nemal povinnosť rozhodovať uznesením aj vzhľadom na charakter námietok podaných po zákonnej lehote, na ktoré sa neprihliada (pozri tiež bod 15). Okrem toho svoj nesúhlas s takýmto postupom môžu uplatniť sťažovatelia v rámci opravného prostriedku proti rozhodnutiu vo veci samej.</p> <p>Odpoveď predsedu okresného súdu sp. zn. Spr 2/2017 z 26. júna 2017 na žiadosť sťažovateľov na vylúčenie súdnej komisárky z 30. mája 2017 nie je ani arbitrárna a ani celkom zjavne neodôvodnená, a keďže ani v tomto prípade sťažovatelia námietku porušenia svojich práv osobitne v sťažnosti neodôvodnili a nimi namietaný administratívno-právny postup všeobecného súdu nemožno považovať ratione materiae za súčasť práva na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie, pretože tu nejde o konanie, v ktorom by sa bezprostredne rozhodovalo o právach, resp. povinnostiach sťažovateľov.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	ÚS SR: IV. ÚS 210/2011, IV. ÚS 326/2011, IV. ÚS 242/2013
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	dedenie, dedičstvo-dedičské konanie dedič-zákonný notár, notárska činnosť-súdny komisár

spisová značka	I. ÚS 518/2017
populárny názov	Lehota na podanie dovolania pri zmene procesných kódexov
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	08.11.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 13 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Nadobudnutie účinnosti nového procesného kódexu (Civilného sporového poriadku) nie je spôsobilé „oživiť“ plynutie zákonnej procesnej lehoty, ktorá márne uplynula za účinnosti predchádzajúcej procesnej úpravy (Občianskeho súdneho poriadku).
skutkový stav a základné	Predmetom konania o žalobe sťažovateľov bolo určenie, že sporné nehnuteľnosti

fakty	<p>po nebohej patria do dedičstva. Okresný súd Nitra o žalobe rozhodol rozsudkom sp. zn. 12 C 118/2014 z 3. decembra 2014 tak, že žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 8 Co 890/2015 zo 7. apríla 2016 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť 25. mája 2016. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali sťažovatelia dovolanie osobne na súde prvej inštancie 19. júla 2016 s poukazom na § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Najvyšší súd dovolanie sťažovateľov odmietol napadnutým uznesením ako oneskorene podané, keďže dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu im bol doručený 24. mája 2016 a nadobudol právoplatnosť 25. mája 2016, teda v čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej aj „OSP“). Najvyšší súd preto posudzoval včasnosť podania dovolania podľa § 240 ods. 1 OSP, podľa ktorého účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni, a tiež podľa § 240 ods. 2 OSP, podľa ktorého zmeškanie lehoty uvedenej v odseku 1 nemožno odpustiť. Keďže dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 25. mája 2016, jednomesačná lehota na podanie dovolania v zmysle § 240 ods. 1 OSP uplynula podľa názoru najvyššieho súdu 27. júna 2016. Sťažovatelia však podali dovolanie osobne do podateľne Okresného súdu Nitra až 19. júla 2016, teda zjavne po uplynutí jednomesačnej dovolacej lehoty stanovenej OSP, a z tohto dôvodu najvyšší súd dovolanie sťažovateľov odmietol podľa § 447 písm. a) CSP ako oneskorene podané bez skúmania vecnej správnosti rozsudku odvolacieho súdu.</p>
z odôvodnenia	<p>Podstata sťažovateľmi tvrdeného zásahu do nimi označených práv tkvie v ich právnom názore, že uznesenie najvyššieho súdu je svojvoľné, arbitrárne, neodôvodnené a ústavne neudržateľné, pretože najvyšší súd pri posudzovaní včasnosti podania dovolania nesprávne aplikoval jednomesačnú lehotu vyplývajúcu z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku namiesto dvojmesačnej lehoty, ktorá bola na podanie dovolania stanovená novým procesným kódexom, ktorého účinnosť nastala 1. júla 2016. Keďže sťažovateľmi bolo dovolanie podané v stanovenej dvojmesačnej lehote už za účinnosti Civilného sporového poriadku, je potrebné dovolacie konanie posudzovať ako nové, od základného konania vedeného podľa Občianskeho súdneho poriadku nezávislé konanie, na ktoré je potrebné aplikovať ustanovenia nového procesného kódexu. Výklad najvyššieho súdu o nedodržaní lehoty podľa v tom čase už neúčinného procesného predpisu je podľa názoru sťažovateľov v rozpore so základnými zásadami ústavne konformného výkladu a smeruje v neprospech sťažovateľov ako účastníkov konania, ktorým bol postupom najvyššieho súdu takto obmedzený prístup k výkonu a ochrane ich práv priznaných ústavou a dohovorom.</p> <p>Pokiaľ ide o kritiku odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu a jeho právne závery o márnom uplynutí lehoty na podanie dovolania, a to 27. júna 2016, ústavný súd konštatuje, že interpretačné závery najvyššieho súdu o aplikácii Občianskeho súdneho poriadku namiesto nového procesného kódexu nevykazujú žiadne prvky arbitrárnosti alebo nekonformného výkladu, či nesúladu. Je totiž prima facie zrejmé, že sťažovateľmi v sťažnosti zastávaný výklad o aplikácii Civilného sporového poriadku je založený na mylnom predpoklade, že nadobudnutie účinnosti nového procesného kódexu (Civilného sporového poriadku) je spôsobilé „oživiť“ plynutie zákonnej procesnej lehoty, ktorá márne uplynula za účinnosti predchádzajúcej procesnej úpravy (Občianskeho súdneho poriadku). Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že právny záver najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania v právnej veci sťažovateľov ako oneskorene podaného zohľadňujúci moment nadobudnutia účinnosti novej procesnej úpravy (ktorá platí do budúca) vychádza zo zásad formálnej logiky, ako aj správneho právneho posúdenia vzájomnej korelácie dvoch procesných úprav a nie je možné mu vyčítať rozpor so zákonom.</p> <p>Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Sťažnosť sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru	<p>ÚS SR: I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02</p>

ústavného súdu, ESEP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	dovolanie lehota-zmeškanie lehoty lehota-procesnoprávna intertemporalita

spisová značka	I. ÚS 533/2017
populárny názov	Škoda spôsobená prevádzkou motorového vozidla
sudca spravodajca	Milan Lalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	08.11.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Škodu spôsobenú osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla nemožno determinovať výlučne iba okolnosťami súvisiacimi s pohybom vozidla, ale aj s jeho technicko-konštrukčnými preddispozíciami, ktorých súčasťou sú nepochybne aj dvere motorového vozidla, ktorých jedinečný spôsob ukotvenia, a tým predurčený spôsob ich otvárania je špecifikom vlastným osobným motorovým vozidlám nevyhnutým na riadne užívanie vozidla a ich otváranie pred alebo po skončení jazdy môže byť v cestnej premávke spojené s nebezpečenstvom vzniku dopravnej nehody (škody), a to aj za situácie, keď vozidlo stojí a má vypnutý motor.
skutkový stav a základné fakty	V konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 138/2015 konal Okresný súd Martin (ďalej len „okresný súd“) o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala proti sťažovateľke zaplata sumy 573,84 € s príslušenstvom, a to v časti z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, a v časti z titulu náhrady škody za porušenie právnej povinnosti. Podľa žalobkyne k bezdôvodnému obohateniu na strane sťažovateľky malo dôjsť tým, že žalobkyňa plnila za sťažovateľku to, čo mala plniť sama sťažovateľka, keď žalobkyňa zaplatila poškodenému škodu, ktorú mu spôsobila pri prevádzke motorového vozidla, a to tak, že pri otváraní dverí na motorovom vozidle, ktoré bolo zaparkované, jej vietor tieto dvere vytrhol z ruky a tie narazili do vedľa stojaceho motorového vozidla poškodeného. Uvedenú škodu mala podľa názoru žalobkyne z dôvodu existencie poistenia za škodu spôsobenú pri prevádzke motorového vozidla zaplatiť poškodenému namiesto nej sťažovateľka, avšak z dôvodu porušenia tejto jej právnej povinnosti vyplývajúcej jej zo zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) si žalobkyňa uplatnila proti sťažovateľke aj nárok na náhradu spôsobenej škody, ktorej výška zodpovedala sume úrokov z omeškania a ňou zaplatených nákladov na súdne konanie sp. zn. 15 C 223/2015, v ktorom poškodený žaloval žalobkyňu na náhradu škody spôsobenej na jeho motorovom vozidle. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 17 C 138/2015 zo 7. apríla 2016 žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel a sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť jej sumu 573,84 € s prísl. dôvodiac, že za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla treba považovať aj škodu, ktorá bola spôsobená otváraním dverí na zaparkovanom motorovom vozidle, t. j. za prevádzku motorového vozidla sa považujú aj všetky úkony pred a po jazde, t. j. pred aj po čase, keď je motorové vozidlo v pohybe. Z dôvodu odvolania sťažovateľky označený rozsudok okresného súdu potvrdil aj krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co 301/2016 z 20. decembra 2016 (rozsudky nadobudli v spojení právoplatnosť 23. marca 2017) stotožniac sa v plnom rozsahu aj s odôvodnením rozsudku okresného súdu.
z odôvodnenia	V danom prípade je spornou otázkou, či za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorej úhrada by bola krytá v rámci povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, je

	<p>možné považovať aj škodu, ktorá bola spôsobená motorovým vozidlom v čase, keď toto vozidlo nebolo v pohybe, pričom v tomto prípade okresný súd a stotožniac sa s ním aj krajský súd dospeli k záveru, že za takúto škodu možno v zmysle judikatúry z roku 1972 (R 9/1972), na ktorú poukazovala aj samotná sťažovateľka, považovať nielen škodu spôsobenú motorovým vozidlom v čase, keď nie je v pohybe, avšak má zapnutý motor, ale že za takúto škodu, t. j. za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, možno považovať aj škodu spôsobenú stojacím motorovým vozidlom v čase, keď má vypnutý motor, s čím sťažovateľka vyjadrila nesúhlas.</p> <p>Keďže prevádzka motorového vozidla, ktorú sťažovateľka striktnie viaže iba na chod motora, nie je objektívne a reálne možná bez toho, aby vodič aj nastúpil do motorového vozidla s cieľom uvedenia motora do chodu a po jeho vypnutí, aby z neho nevystúpil, úmerne tomu nemožno len samotný chod motora považovať za dostatočné hraničné kritérium pre určenie rozmedzia, kedy sa škoda spôsobená stojacím motorovým vozidlom bude a kedy sa nebude považovať za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa § 427 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého predpokladom na založenie objektívnej zodpovednosti prevádzkovateľa motorového vozidla je, aby škoda bola vyvolaná osobitnou povahou jeho prevádzky, nevyhnutne však nemusí ísť iba o škodu spôsobenú priamo jazdou. Prevádzkou motorového vozidla teda nie je iba činnosť spočívajúca v chode motora, ale je to aj činnosť, resp. činnosti, ktoré sú nevyhnutne potrebné na využitie tohto jeho motorického potenciálu (napr. vystupovanie a nastupovanie do motorového vozidla, čerpanie pohonných hmôt), resp. s jeho využitím bezprostredne súvisia. Inými slovami, vypnutím motora prevádzka vozidla nekončí, pretože za tým nasledujú ďalšie úkony bezprostredne nadväzujúce na skončenie jazdy, t. j. ako v danom prípade otvorenie dverí predchádzajúce vystúpeniu vodiča z vozidla. V tejto spojitosti je však nevyhnutné podotknúť, že v súvislosti s úkonmi nasledujúcimi po zaparkovaní motorového vozidla, pri ktorých môže vzniknúť škoda, zákonodarca v zákone o zodpovednosti za škodu v jeho ustanovení § 5 ods. 1 písm. i) explicitne upravil iba jeden prípad, kedy poisťovateľ nenahradí poškodenému namiesto škodcu škodu z titulu zmluvného poistenia jeho zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a to prípad, keď škoda vznikne „... manipuláciou s nákladom stojaceho vozidla“.</p> <p>Inými slovami, otváranie dverí vozidla je úkon realizovaný v priamej súvislosti s prevádzkou vozidla ako úkon predchádzajúci vystúpeniu z vozidla alebo nastúpeniu do vozidla, teda ide o úkon bezprostredne nadväzujúci na ukončenie jazdy motorového vozidla (pri vystúpení) alebo predchádzajúci začatiu jazdy (pri nastúpení) Z tohto dôvodu sa aj tieto úkony spravujú režimom zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.</p> <p>To, že otváranie a zatváranie dverí, ako aj bočných stien vozidla je považované za prevádzku motorového vozidla, s ktorou sa môže spájať aj vznik dopravnej nehody, je implikované aj v § 24 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého „Otvárať dvere alebo bočné steny vozidla, ako aj nastupovať do vozidla alebo vystupovať z neho sa smie len vtedy, ak tým nie je ohrozená bezpečnosť nastupujúcich osôb alebo vystupujúcich osôb ani iných účastníkov cestnej premávky“, pričom na porušenie tejto povinnosti nadväzuje zodpovednosť za vznik dopravnej nehody spôsobenej v bezprostrednej súvislosti s takouto prevádzkou motorového vozidla.</p> <p>V intenciách uvedeného možno závery krajského súdu považovať za logické, ústavne udržateľné, neodporujúce aplikovanej právnej úprave a podľa ústavného súdu im nemožno vyčítať takú svojvoľnosť, ktorá by mala za následok arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, vzhľadom na uvedené preto ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov</p>	<p>ÚS SR: I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, I. ÚS 13/00</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>klúčové slová</p>	<p>zodpovednosť-objektívna</p>

	zodpovednosť-za škodu ujma, náhrada škody občianske súdne konanie
--	---

Nález - priet'ahy:

spisová značka	I. ÚS 286/2017
populárny názov	Opakované priet'ahy
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	09.10.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Konanie, ktoré trvá dlhšie ako 10 rokov, možno už len na základe jeho posúdenia ako celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľky v procesnom postavení žalovaných namietajú priet'ahy v napadnutom konaní okresného súdu. Poukazovali na samotnú dĺžku konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 4 C 219/2008, ako i nesústredenosť, neefektívnosť a priet'ahovosť postupu okresného súdu v posudzovanom konaní po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 159/2014 z 24. júna 2014, ktorým už ústavný súd raz vyslovil porušenie práva sťažovateliek na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov.
z odôvodnenia	<p>Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu vecí) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateliek.</p> <p>Pokiaľ ide o otázku právnej a faktickej zložitosti sporu, ústavný súd konštatuje, že konanie vo veci sťažovateliek, ktorého predmetom je posúdenie platnosti právneho úkonu – dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, zhodnotil v náleze sp. zn. III. ÚS 159/2014 z 24. júna 2014.</p> <p>V rámci hodnotenia prípadných zbytočných priet'ahov v súdnom konaní z hľadiska druhého kritéria nezistil ústavný súd žiadne také okolnosti, ktoré by signalizovali podiel sťažovateliek na predĺžení konania. Zúčastnili sa aj nariadeného pojednávania 11. augusta 2014, hoci boli právne zastúpené advokátom a podali sťažnosť na zbytočné priet'ahy predsedníčke okresného súdu (máj 2016), ktorá ju uznala ako opodstatnenú.</p> <p>Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateliek zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup konajúcich súdov v posudzovanom konaní po vydaní nálezu ústavného súdu. Ako zo sťažnosti a vyjadrení okresného súdu, a tiež uvedenej chronológie procesných úkonov vyplýva, okresný súd síce vykonal relevantné pojednávania po náleze ústavného súdu (napr. 11. a 25. augusta 2014, pozn.) a pribral 5. novembra 2014 do konania ďalšieho znalca na preskúmanie duševného stavu poručiteľa po oboznámení sa s jeho zdravotnou dokumentáciou za súčinnosti účastníkov konania a ošetrojúcich lekárov, ale od roku 2015 bol v podstate nečinný (znalecký posudok okresnému súdu bol doručený 7. apríla 2015), nariadené pojednávania iba odročoval bez vykonávania dokazovania (napr. 24. júna 2016 na žiadosť právneho zástupcu sťažovateliek pre plánovanú rodinnú dovolenku v zahraničí, 14. augusta 2015 z dôvodu čerpania dovolenky zákonným sudcom, ktorý termín</p>

	<p>sám určil, 9. októbra 2015 pre neúčast' znalca a naposledy v januári 2017 pre práceneschopnosť sudcu, pozn.), čo nemožno akceptovať, pretože mal už spomínaným nálezom ústavného súdu uložené, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov, pričom aj druhým nálezom u iných účastníkov konania ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 752/2014 rozhodol 18. marca 2015 nálezom o porušení ich práv. V roku 2015 sa síce uskutočnilo ďalšie relevantné pojednávanie, a to 4. novembra 2015, ale od tohto času bol okresný súd už nečinný až do prijatia s'ťažnosti (máj 2017), teda viac ako 18 mesiacov. V tomto období vykonal len jednoduchý úkon 28. júla 2016, keď uznesením odňal strane sporu (žalobkyni) oslobodenie od platenia súdneho poplatku a tiež urobil jednoduché výzvy na predloženie spisu na odvolací súd na rozhodnutie o jej odvolaní proti tomuto rozhodnutiu.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Základné právo s'ťažovateľiek na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 219/2008 v období po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 159/2014 z 24. júna 2014 porušené boli.</u> <u>S'ťažovateľkám priznal primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	ÚS SR: II. ÚS 3/09, III. ÚS 170/2010, III. ÚS 21/2014
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	spoluvlastníctvo-bezpodielové spoluvlastníctvo manželov priet'ahy v konaní-opakované priet'ahy v konaní-nečinnosť dedenie, dedičstvo práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na prerokovanie veci - bez zbytočných priet'ahov

spisová značka	I. ÚS 413/2017
populárny názov	Extrémne priet'ahy
sudca spravodajca	Milan Lalič
druh konania	konanie o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	08.11.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť súdu či sudcu môže zapríčiniť porušenie práv garantovaných čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak takáto činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa s'ťažovateľ obrátil na okresný súd, aby o nich rozhodol. To sa stalo aj v tomto prípade, keď je neospravedliteľné, aby vec ani po vyše 18 rokoch nebola ešte právoplatne skončená, dokonca ani raz meritórne rozhodnutá.
skutkový stav a základné fakty	S'ťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania, ktoré začalo 2. marca 1999 a do podania s'ťažnosti nebolo právoplatne skončené.
z odôvodnenia	Priet'ahy v konaní či nečinnosť orgánu verejnej moci sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah orgánu verejnej moci, ktorý môže byť jednorazový či viacrázový, protiprávny a zároveň aj protiústavný útok týchto orgánov proti základným ústavou zaručeným právam (slobodám), ktorý v čase rozhodovania ústavného súdu predstavuje trvalé ohrozenie právne existujúceho stavu, pričom taký útok sám osebe nie je výrazom (výsledkom) riadnej rozhodovacej právomoci týchto orgánov. Z tejto fakticity musí preto následne vyplývať, že dôsledkom takého zásahu orgánu verejnej moci nemožno čeliť inak ako ústavnou s'ťažnosťou a na ňu nadväzujúcim nálezom ústavného súdu.

	<p>K otázke posudzovania dĺžky konania a jej primeranosti (resp. neprimeranosti) sa tak opakovane pripomína, že túto nemožno vyjadriť numericky, lebo je podmienená objektívne charakterom prejednávanej veci a musí byť skúmaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, zložitost' veci, požiadavky na vykonávanie dokazovania v priebehu konania, ako i správanie účastníkov a samotného súdu; do úvahy je pritom nutné vziať i to, čo je pre sťažovateľa v konaní predmetom sporu, resp. jeho význam pre účastníkov konania.</p> <p>Záver o tom, či dĺžka konania je ešte primeraná a či už nie je, možno teda formulovať vždy s ohľadom na uvedené faktory, ktorými bolo konanie bezprostredne ovplyvnené, pričom pri posudzovaní dôvodnosti tvrdenia o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je nutné ku každej veci pristupovať individuálne a zvažovať, či s ohľadom na okolnosti prípadu ide o prieťahy neodôvodnené, t. j. či sú pričítateľné súdu, a teda zakladajúce porušenie práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov. Toto právo totiž nie je dotknuté, ak sú prieťahy spôsobené výlučne konaním účastníka, prípadne ak ide o vec, keď dĺžka konania zodpovedá jej zložitosti. V takých prípadoch trvanie konania istú, hoci aj neprimeranú, dobu, spravidla nie je nedôvodné a potreba zásahu ústavného súdu nie je daná.</p> <p>V posudzovanej veci však nie je primárne prehliadnuteľné, že konanie o vyporiadanie majetku výkonom spoločnej činnosti združenia pred okresným súdom trvá už od 2. marca 1999 doteraz, teda viac ako 18,5 roka a nebolo v ňom ani raz meritórne rozhodnuté. Prekážky ďalšieho postupu v konaní nemožno uspokojivo odôvodniť procesnou nedôslednosťou či pasivitou účastníkov (najmä sťažovateľa), lebo je povinnosťou súdu a sudcu, aby organizoval svoje procesné úkony tak, že princípy zakotvené v ústave a dohovore budú rešpektované. Táto povinnosť vyplývala pre konajúcu sudkyňu z § 6 a § 114 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a od 1. júla 2016 vyplýva aj z čl. 17 a § 157 ods. 1 Civilného sporového poriadku.</p> <p>Ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť súdu či sudcu môže zapríčiniť porušenie práv garantovaných čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak takáto činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na okresný súd, aby o nich rozhodol (I. ÚS 56/2016). To sa stalo aj v tomto prípade, keď je neospravedlňiteľné, aby vec ani po vyše 18 rokoch nebola ešte právoplatne skončená, dokonca ani raz meritórne rozhodnutá.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 111/1999 porušené boli.</u></p> <p><u>Okresnému súdu Bratislava V prikázal v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 111/1999 konať bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 7 400 eur a náhradu trov konania.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>ÚS SR: I. ÚS 56/2016</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>klúčové slová</p>	<p>občianske súdne konanie-občiansko-právne konanie prieťahy v konaní-neeftívny postup prieťahy v konaní-extrémne</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne

vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.